

který by odpovídal intencím zákonného předpisu § 2 (2) čís. 2 zák. ze dne 30. března 1933 čís. 54 sb. z. a n. Již z toho vyplývá, že byt žalované nepozůstává ze čtyř obytných místností, takže netřeba se zabývatí otázkou, zda místnosti v podkroví mohou býti pokládány za obytné již proto, že stavebním úřadem nebylo podle § 124 zákona ze dne 8. ledna 1889 čís. 5 z. zák. pro Čechy dáno povolení k jich obývání.

Čís. 13431.

Žalobnímu žádání o vydání vkladní knížky z důvodu vlastnického práva nebrání zahájená rozepré, namítl-li nynější žalobce v jiném sporu proti žalobě nynějšího žalovaného započtením nárok na náhradu škody náhradou její hodnoty. Žaloba o vydání vkladní knížky jest však předčasná, dokud o námitce započtení nebylo zamítavě rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, Rv I 628/34.)

Sporem C 395/32 domáhala se Marie V-ová na žalovaném Aloisu Z-ovi vydání vkladní knížky spořitelny nebo zaplacení 2.700 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že žalobu pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně, pokud napadlo rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byla pro tentokráte zamítnuta žaloba o vydání vkladní knížky spořitelny; rozsudky nižších soudů, pokud rozhodly o žalobním nároku na zaplacení 2.700 Kč, zrušil a toto žalobní žádání odmítl.

Důvody:

Podle zjištění odvolacího soudu namítala nynější žalobkyně proti žalobě nynějšího žalovaného o 9.500 Kč (Ck Ia 512/31) v žalobní odpovědi, podané 19. září 1931 započtením nárok z vkladní knížky odpůrcem jí zadržované a znějící na 2.700 Kč. Není sporu o tom, že tento nárok započtením namítaný je totožný s nárokem na zaplacení 2.700 Kč, v nynější žalobě alternativně uplatňovaným, pročez brání tomuto nyní alternativně uplatňovanému nároku na zaplacení 2.700 Kč zahájená rozepré Ck Ia 512/31 (plen. rozhod. sb. n. s. čís. 7905). Toto žalobní žádání není však předčasné, nýbrž nepřipustné, nemělo tedy býti pro tentokráte zamítnuto, nýbrž a to i z úřadu odmítnuto. V tomto bodě bylo rozsudky obou nižších soudů zrušiti a zmíněnou část žaloby odmítnouti. Žalobnímu žádání o vydání vkladní knížky arcit' nebrání zahájená rozepré, poněvadž jde o jiný předmět (vydání knížky, nikoliv zaplacení peněžité částky). Žaloba se opírá o porušení vlastnictví, z něhož může pro oprávněného vzniknouti i věcný nárok na vydání zadržované věci i obligační nárok na náhradu škody náhradou její hodnoty. Tyto nároky může však oprávněný uplatňovati jen alternativně, jak to žalobkyně v žalobě skutečně činí, nikoliv však oba nároky dohromady, neboť, bude-li uspokojen jeden z nich, zaniká tím i druhý. Když tedy nynější žalobkyně namítala v dřívějším sporu Ck Ia 512/31 započtením nárok na náhradu hodnoty vkladní knížky, rovnající se výši vkladu 2.700 Kč, nemůže žá-

dati v nynějším sporu vydání vkladní knížky samotné, pokud o její kompenzační námitce není zamítavě rozhodnuto, nehledě ani k tomu, že jejímu žádání brání prozatímní opatření ze dne 27. října 1932 č. j. Ck Ia 512/31, pokud bude v platnosti. Odvolací soud tudíž tuto část žalobního nároku právem zamítl pro tentokráte.

Čís. 13432.

Nejde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.), domáhá-li se spolek na svém zvoleném funkcionáři náhrady škody, kterou jako takový spolku způsobil.

Spolkový funkcionář není bez dalšího ke spolku v poměru služebním, třebaže dostává za svou činnost odměnu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, R II 11/34.)

Žalující spolek domáhal se na žalovaném zaplacení 61.184 Kč. Tvrdil v žalobě, že byl žalovaný před šesti léty zvolen jeho pokladníkem, že od té doby zastával tuto funkci, že dne 11. srpna 1932 byla zkoumána pokladna jím spravovaná, že byl zjištěn schodek 61.184 Kč a že žalovaný jako pokladník odpovídá za tento schodek. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Rozsudek prvního soudu byl doručen žalovanému dne 1. července 1933. Odvolání žalovaného podané dne 14. září 1933 odmítl odvolací soud jako opožděné, maje za to, že šlo o spor ze služební smlouvy, tudíž o věc prázdninovou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by nehledě k odmítacím důvodům o odvolání žalovaného dále podle zákona jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné, vycházející z názoru, že jde o spor ze služební (námezdní) smlouvy mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, tudíž o věc prázdninovou podle § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. Tento názor odvolacího soudu nelze uznati za správný, neboť nemá opory ve spisech. Není sporu o tom, že žalovaný byl zvolen za pokladníka žalující místní skupiny Unie. Podle dodatečně vyžádaných stanov a potvrzení policejního komisařství v K. ze dne 23. února 1934 jest žalující strana spolkem ve smyslu zákona o právu spolkovém. Žalovaný byl tudíž zvoleným funkcionářem žalujícího spolku a jest žalován o náhradu škody, kterou v této funkci spolku způsobil. Podle § 1151 obč. zák. vznikne služební smlouva, je-li někdo smluvně zavázán konati jinému po určitou dobu služby, a jde při služební smlouvě o trvalý poměr závazkový mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. O zvoleném spolkovém funkcionáři, jenž vykonává svěřenou mu funkci spolkového pokladníka, nelze bez dalšího podkladu tvrditi, že jest ke spolku v poměru služebním a že jest jeho zaměstnancem. O žalovaném nebylo prvním soudem zjištěno a nebylo to ani tvrzeno, že ujednal se žalujícím spolkem služební smlouvu, a z pouhé okolnosti, že dostával za svou čin-